Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 3 (634) * joi 16 ianuarie 1958 * 8 pag. 30 bani.

DACĂ-ȚI PUI CRAVATA S-O PĂSTREZI CU DRAG, ROȘUL EI E FRATE CU CEL DE PE STEAG.

Sînt mîndră că sînt pionieră

Nu de mult, sora mea mai mare, împreună cu cîteva colege au fost făcute pioniere. Colegele obișnuiau să vină deseori pe la sora mea, să învețe, să se joace. O dată, ele discutau că pentru a putea primi cravata, trebuie să înveți bine, să fii disciplinată, să-ți ajuți colegii și, mă rog, să te porți frumos pe stradă și cu părinții. Aceste cuvinte mi-au rămas întipărite în minte. Știam de acum ce am de făcut. N-am spus nimănui însă; m-am apucat să mă pregătesc cu mai mult curaj pentru a putea primi cravata. Ce-i drept, progresele mele se vedeau de la o zi la alta. Cu toate acestea, cînd m-a anunțat tovarășa instructoare să vin la adunare cu angajamentul scris, nu știam ce să mai spun de emoție.

„Iată că a sosit și ziua pe care o așteptam de atîta vreme", mi-am zis atunci. Și am fost, într-adevăr, foarte fericită cînd am primit cravata.

VIRGINIA GHENOV
cl. a III-a, Șc. de 7 ani nr. 2
Cîmpina - Ploiești.

PORT CRAVATA ROȘIE

Mă numesc Fotescu Aurora. Viorica este sora mea mai mare, prietenă bună și... pionieră. Inainte de a păși pragul școlii, știam o mulțime de lucruri despre pionieri. Și acestea ei i le datoresc. Acum vreau să vă împărtășesc o mare bucurie: sînt și eu pionieră.

Cu mult timp înainte, tovarășa instructoare ne-a spus să învățăm angajamentul solemn, ne-a explicat ce înseamnă cele trei colțuri ale cravatei și cum trebuie să se poarte un pionier.

Mă gîndeam cu emoție și nerăbdare la ziua cînd va trebui să primesc cravata. Și iată că a sosit și această zi.

Cînd s-au strîns toți pionierii și noi, viitorii pionieri, tovarășa instructoare a venit în mijlocul nostru și, după puțin timp, a început adunarea de primire. Așa de emoționată am fost că nici acum nu știu cum am rostit angajamentul solemn. Știu doar atît: alături de mine se afla Viorica, iar acasă am plecat cu cravata fluturîndu-mi la gît.

FOTESCU AURORA
cl. a III-a Arad

CE AM MAI SCUMP

Eram cel mai indisciplinat din clasă. Tovarășii profesori, colegii, prietenii, toți mă criticau. „Ce au cu mine?" mă gîndeam eu. „ce le pasă?" Și intram dintr-o greșeală în alta.

Dar asta pînă într-o zi, pînă în ziua cînd un coleg m-a criticat în „Scînteia pionierului". Să-ți cinstești cravata, scria în articol colegul meu Măris Vasile.

Să-ți cinstești cravata... Aceste cuvinte m-au pus pe gînduri. Vedeam altfel critica celor care încercase să mă ajute. Și am început să fac totul pentru a mă îndrepta. Nu știu dacă am reușit, dar acum sînt în colectivul de conducere al detașamentului iar cinstea de a purta cravata roșie, e pentru mine tot ce am mai scump.

TITI NEGRU
cl. a VII-a
com. Gurasada,
raionul Ilia

FAPTE PIONIEREȘTI

L-AM AJUTAT

Era după amiază. Un grup de școlari se îndrepta spre casă. Prin fulgii mari care cădeau mereu se vedea venind un moșneag. Trăgea anevoie săniuța pe care ducea un sac cu făină. Venea de la moară. Din pricina greutății și a alunecușului, moșul trăgea sania din greu. Lupu Ion și Streza Dumitru s-au îndreptat către el.

— Lasă, moșule, o ducem noi. Și s-au apucat de lucru: unul trăgea de sfoară, altul împingea sania. Acum, moșul mergea pe de lături și abia se ținea după săniuță.

Nu după mult timp, au ajuns acasă, și au tras sania cu sac cu tot în curte.

— Să trăiți, nepoții moșului. Iaca, copii ca voi n-am mai întîlnit...

Acești copii sînt pionieri.

MARGINEANU NICOLAE
com. Țapu, raionul Mediaș

TUDORIȚA

Era aproape de asfințit cînd Tudorița se întorcea de la școală. Drumul acesta îl străbătuse de nenumărate ori pășind repede, din traversă în traversă.

Știa că, la ieșirea din Romanești, linia ferată Craiova-Calafat trece printre lanurile de griu și porumb, apoi pe lîngă o baltă mare și-și continuă drumul spre Calafat, trecînd, bineînțeles, și prin Balta Verde — satul ei.

Deodată, de după cotitura drumului, în apropierea bălții, Tudorița zări o dîră de fum ridicîndu-se dintre șinele de cale ferată. O dată cu el săriră puzderie de scîntei.

Luaseră foc cîteva traverse. Fără să piardă vremea, Tudorița o luă la fugă spre prima casă.

Se întoarse curînd cu o găleată și începu să care apă din baltă. Cu un sfîrîit prelung, jăraticul se stinse.

După mai bine de un sfert de ceas, focul era stins.

Așa procedează totdeauna pionierii.

D. EMIL

Din însemnările mele...

Pe vremea cînd am fost numită instructoare, la Școala Andronache, din București, erau puțini pionieri. Inainte mea avuseseră o instructoare, care dădea pe la ei din an în paște. Se vorbea că în școala aceea copiii sînt mai îndărătnici, mai indisciplinați. M-am făcut că nu observ asta. Știam o mulțime de jocuri și cîntece noi, și eu însumi eram de o veselie molipsitoare cu care puteam să-i atrag, cu toate astea drept să spun, mi-a fost greu. Dacă vreo clasă avea oră liberă, făcea o hărmălaie de se-auzea pînă departe. In curte și în clase te împiedicai mereu de cocoloașele de hîrtie cu care aruncau băieții unii într-alții. Băieții mai ales, încercau să se grozăvească în fața mea, să vorbească obraznic. Stînd de vorba cu fiecare în parte vedeam că le părea rău de lupta lor, că în străfundul sufletului erau niște copii generoși. Cînd mergeam la cinematograf, în centru, pionierii mei stăteau agățați pe scări, cu toate că în tramvai era loc destul. Mi-am luat obiceiul să-i vizitez pe-acasă, să stau de vorbă cu părinții lor. Majoritatea erau fii de muncitori. Intr-o zi, la raion mi s-a cerut să confirm noi pionieri. In sinea mea vedeam acest lucru imposibil. Intr-adevăr, la Școala Andronache copiii erau obraznici. Majoritatea învățau bine, dar erau indisciplinați, vorbeau urît cu profesorii, chiuleau de la ore. Totuși, n-am spus la raion asta. Am cerut să mi se dea un răgaz. M-am sfătuit cu cîțiva pionieri din colectivul de conducere. Aceștia mi-au promis ajutorul. Pionierii au început să-și ajute colegii. Peste cîtva timp, profesorii se mirau că nu trebuie să-și mai piardă timpul făcînd liniște în clasă. Prietenii mei înțeleseseră: era în joc prestigiul școlii. Trecuseră aproape două luni. Am cerut raionului să-mi dea 75 de cravate roșii.

— Vezi să nu te pripești cumva — mi s-a răspuns. Te-ai gîndit bine, nu ceri un număr prea mare?

Am invitat pe șefa Secției de școli și pionieri în școala mea, să se convingă de realitate.

★

In ziua hotărîtă, cei ce urmau să fie primiți pionieri veniseră emoționați, cu angajamentul pionieresc scris pe o hîrtie și împodobit cu desene. Dar pionierii nu veniseră. Imi părea nespus de rău și aproape că îmi venea să plîng de necaz. Oare pentru ei ziua asta nu era o zi mare? Nu mică mi-a fost bucuria cînd i-am văzut venind cu brațele pline de flori și îmbrăcați ca de sărbătoare. Adunarea începu. Tobele răpăiau vesele și le însoțeau goarnele cu sunet argintiu. Veniseră la adunarea aceea părinții, profesorii, directorul școlii și copiii de la alte școli. Imi venea să plîng de emoție.

Florile acelea pe care le aduseseră pionierii pentru noii lor prieteni erau tot atîtea promisiuni de muncă rodnică pentru viitor. Legam cravatele roșii, — deși cu mîini tremurătoare — încrezătoare. Fiecare dintre aceste cravate aducea în rîndul pionierilor, copii în care puteam să-mi pun nădejdea. De acest lucru avuseseră grijă frații mei mai mici, pionierii.

ELENA ARGHIR

Citiți în pag. a VIII-a SURPRIZA NUMARULUI

De la sanie la... SO_4H_2

— INSEMNARI DE LA O ORA —

Duminica trecută, a fost ultima zi din vacanță. Nu știu ce ați făcut voi, nu mă amestec. Eu însă, m-am tot gîndit: despre ce am să scriu?... Și, dacă totuși voi merge într-o școală, la care anume?

Duminica a trecut însă și idee pentru reportaj tot n-am aflat. Un lucru însă l-am stabilit: aveam să merg la Școala medie „Matei Basarab" din Capitală.

...Și, mai precis, m-am gîndit să le pic oaspete prietenilor dintr-a VII-a.

„OBICEIURI"...

Am pășit pragul clasei a VII-a A, la ora de chimie. Acum n-am să mă lansez în aprecieri la adresa acestui obiect... Vreau numai să vă spun că Hariton Paul, cum m-a zărit, mi-a și cedat locul său în bancă. Cînd a tras ghiozdanul, din pupitru însă a umplut și podeaua cu... coji de semințe. Atunci mi-am zis eu: ăsta-i lucrul nr. 1 care trebuie să-l consemnez. Și am adăugat: vreau să sper că n-o să am prea multe prilejuri de-astea...

A INCEPUT ORA

A fost mai greu 4-5 minute, pînă ce băieții s-au acomodat. Pentru că, știți și voi, nu-i lucru ușor să treci dintr-o dată de la săniuță, joacă, într-un cuvînt de la vacanță la... acid sulfuric. Și amicii dintr-a VII-a tocmai lecția asta o aveau la zi: „Acidul sulfuric".

Ici, colo — profesorul a pus cîteva întrebări de sondaj. Știți care a fost rezultatul? Toată lumea A ȘTIUT.

S-a trecut apoi la lucruri mai serioase. De pildă, Bîrgă Șerban. (Aci fac o pauză, pentru ca să vă spun că Bîrgă e unul dintre cei mai buni școlari). A ieșit la tablă și a scris așa, ca din carte, toate reacțiile acidului sulfuric cu cuprul, cu... dar cu cîte nu intră acidul într-o reacție? Ei bine, Șerban n-a uitat nimic, pe toate le-a scris.

Zic eu:

Se vede că le-a tocit și le știe ca pe apă...

Dar cînd mă uit în catalog, Bîrgă are 10 pe linie. Automat mi-am și schimbat părerea despre el. Cum? Uite așa: l-am scos de la „tocilari" și l-am scris la „învață bine"; ba, în coada numelui, i-am adăugat și un „f", adică Bîrgă ăsta învață „foarte bine"!

(continuare în pag. a III-a)

ȘT. ZAIDES

Măriuca de vorbă cu cititorii

In tabără m-am întîlnit cu niște copii din regiunea Iași, Timișoara și București. Am petrecut împreună minunate zile de vacanță... Să nu credeți însă că am uitat de prietenii mei care n-au avut prilejul să fie în tabără. Vă spun sincer că uneori mă gîndeam foarte mult la voi, cei care erați departe, în vreun sătuc de munte înconjurat de brazi sau în vreun orășel de cîmpie. In ciuda necazului că n-am putut să vin pe la fiecare, mă consolam singură: „lasă, că și ei își petrec bine vacanța!" Scrisorile lor îmi vor povesti, sînt sigură". Și iată că nu m-am înșelat. Cînd m-am întors la redacție, am găsit un teanc mare cu tot felul de vești, felicitări și scrisori.

Vă spun drept, am rămas plăcut impresionată cînd am deschis scrisoarea lui Leon Dorel, de la Școala de 7 ani nr. 1 din Bacău, pe care vreau să vi-o citesc și vouă:

„La noi — scrie el — a fost frumos. Pomul, încărcat cu diferite daruri și podoabe, nu-l aștepta decît pe moș Gerilă, care n-a întîrziat să apară după un scurt program artistic. Și a fost darnic moșul; mie, de pildă, mi-a adus caiete de tot felul, bomboane și o carte cu poeziile lui Eminescu"...

Dorel n-a prins firul; moșul însă a vrut să-l ajute ca, după vacanță, să meargă la școală cu hărțile de istorie desenate, cu recenziile sau desenele pe care le-a avut de făcut, pregătite.

Nițulescu Aurel, de la Școala medie nr. 1, din Caracal: Imi închipui ce forfotă a fost la clubul vostru. Cei pasionați pentru basme cred că de-abia așteptau serile încîntătoare, cînd au avut prilejul să-și arate măiestria de povestitori. Dar amatorii de schi și patinaj?! S-au întrecut pe ei înșiși la antrenamente, ca să iasă învingători la concurs! Cu asemenea program, cred și eu că nu v-ați plictisit în vacanță.

Iordache Ion, din clasa a III-a, Școala Ghergani, raionul Răcari, București. Veștile tale mi-au umplut inima de bucurie. M-am convins că sînteți adevărați pionieri. Nu-i ușor lucru să-i faci pe toți colegii să învețe bine, pentru ca clasa să ajungă fruntașă. Eu vă doresc să învățați și de acum încolo cu aceeași perseverență, iar în 1958 exemplul vostru să fie urmat și de alte clase.

Munteanu Maria, cl. a IV-a Școala de 7 ani Ivănești — Vaslui: După cîte ne spui tu, s-a simțit bine moș Gerilă în unitatea voastră. Albumul cu fotografii din activitatea de zi cu zi pe anul 1957 cred că l-a încîntat. Și-apoi sînteți și voi pricepuți foc, că l-ați făcut pînă la urmă pe moș Gerilă să-și dezbrace hainele groase și să... danseze! Sînt curioasă să știu însă cine a spus ghicitoarea cea mai interesantă la șezătoare: voi sau... moș Gerilă?!

MARIUCA

Școala în care înveți tu

Pagini de istorie

Școala de 7 ani nr. 1. In curte, elevi mulți. Cîțiva mai mari au început bătălia cu bulgări de zăpadă. Fetele fac o horă.

— Eu am să fiu pisica — se oferă una mai îndrăzneață.

— Iar eu sînt șoricelul.

Și jocul se încinge. Pisica, hrăpăreață, încearcă să-și prindă hrana mult dorită. Fetele n-o lasă. In jurul lor — gălăgie și multă voie bună... Dar clopoțelul sună de intrare. Se termină și lupta, și hora cu pisica. Elevii intră în clase. Curtea rămîne pustie.

In stînga școlii, o clădire roșie, colțuroasă, veche și fără geamuri. Alături, biserica „Trei Ierarhi", mîndra ctitorie a lui Vasile Lupu. In spate, o căsuță, pe vremuri chilie a mănăstirii. In fața școlii o statuie: „Gheorghe Asachi". Aceștia sînt vecinii Școlii de 7 ani nr. 1 din Iași, vecini care pe mine m-au făcut curioasă. Doream să știu de ce-i aici statuia și care e trecutul acestei școli. Și... am aflat lucruri interesante.

★

Cînd domnitorul Vasile Lupu a pus să se zidească în Iași, pe strada Ștefan cel Mare, biserica „Trei Ierarhi", s-a construit atunci și „trapeza mănăstirii", cu un paraclis mic. Este clădirea cea veche de acum, colțuroasă și fără geamuri. Sala mare a trepezei, zidită în stil gotic, de formă pătrată, cu bolțile în arcuri, sprijinite la mijloc pe o coloană masivă de piatră, servea pe vremea aceea pentru festivități domnești. Aci a fost primit și Petru cel Mare, țarul Rusiei, care venise în Iași.

Tot pe atunci, chiar lîngă mănăstire, domnitorul Vasile Lupu a mai înființat și Școala Domnească, în care se învăța însă în limba latină și mai tîrziu în slavonește. Dar după moartea sa, un foc năprasnic a mistuit școala aproape pînă în temelii.

La începutul secolului al XIX-lea, în anul 1828, Gheorghe Asachi — întemeitorul școlii romînești în Moldova — reîntors de curînd din străinătate, ceru domnitorului Mihail Sturza să ridice pe vechile ruini o școală romînească. In amintirea preaslăvitului domn Vasile Lupu, ea s-a mai numit Școala Vasiliană. Mare supărare a produs acest eveniment călugărilor greci care stăpîneau pe vremea aceea biserica „Trei Ierarhi", cu moșii cu tot. Se spune că, la primul examen, egumenul a năvălit în sala de ascultare, amenințînd cu blesteme și pedeapsă pe elevi și profesori. Director era pe atunci însuși „aga Gheorghe Asachi". Fire dîrză, iubindu-și mult poporul și limba în care grăiește, Gheorghe Asachi nu s-a speriat de furia călugărilor. Cu toate uneltirile călugărilor greci, școala romînească și-a continuat cursurile. Dar o boală îngrozitoare — holera — se abătu în acei ani asupra Moldovei. Domnitorul a

fost nevoit să închidă școala „Trei Ierarhi", iar Gheorghe Asachi a fost trimis la București și apoi la Viena.

După doi ani însă, în 1830, el se întoarse în Iași și după multe strădanii reuși să redeschidă școala. Și de data aceasta călugării greci s-au supărat. Neobositul Gheorghe Asachi a alergat însă la mitropolitul Veniamin Costache, la boierii divanului, la generalii ruși și nu s-a lăsat pînă cînd n-a obținut chiar de la generalul Kisselev, care guverna pe atunci țările romîne, o scrisoare în care se spuneau printre altele: „...Iubesc pre greci și pre moldoveni, dar nu pot admite grecilor să impună limba lor în biserica romînească!".

Cu vremea, Gheorghe Asachi a introdus în Școala vasiliană cursuri de drept, de limba franceză, germană, rusă și de muzică. Gimnaziul vasilian pregătea acum elevi pentru Academia mihăileană, înființată și ea tot sub domnia lui Mihail Sturza. Mai funcționa aci și „o școală preparandală" pentru învățători. de aceea trapeza mănăstirii trecu și ea în folosința școlii.

Pe la începutul anului 1829. Gheorghe Asachi a mai propus să se înființeze la școala „Trei Ierarhi" și o școală primară, „un clas de școală pregătitoare" — cum o numea el — în care să se deprindă școlarii cu cititul în romînește, cu scrisul și socotitul"

Elevii învățau însă pe plăci de nisip și cu slove semicirilice.

Prin 1856, la școala primară „Trei Ierarhi" a fost numit institutor la clasa I-a marele nostru scriitor Ion Creangă. Un fost elev al său povestește într-o carte că Ion Creangă n-a mai vrut să învețe pe copii slovele semicirilice. El a introdus în clasa sa scrierea romînească pe tăbliță și apoi pe hîrtie. Ion Creangă și-a iubit foarte mult elevii. Ei au fost primii ascultători ai minunatelor sale povești.

Tot pe atunci, prin 1874, a mai venit în Iași încă un uriaș al literaturii noastre: Mihail Eminescu. El fusese numit director al Bibliotecii centrale din Iași. Intr-o cămăruță din chilia mănăstirii, azi căsuța din spatele școlii, a locuit cîtva timp poetul și ar mai fi stat acolo, dacă n-ar fi fost alungat pentru neplata chiriei. L-a găzduit apoi marele povestitor Ion Creangă în bojdeuca lui din mahalaua Țicăului

★

...Au trecut anii. Timpul a ros din zidurile școlii „Trei Ierarhi". Școala primară s-a dărîmat și ea. Dar pe ruinele ei, în 1892, s-a ridicat o nouă școală. Se păstrează și acum în cancelarie un portret în amintirea celui mai bun dascăl pe care l-a avut în vremurile trecute: Ion Creangă. In fața școlii, statuia lui Gheorghe Asachi, mare luptător pentru triumful școlii romînești, devotat apostol al școlii naționale. Aceasta este astăzi Școala de 7 ani nr. 1 din Iași.

ELENA POPESCU

DE LA CITITORI

Desen de ȘERBANUȚ PETRE cl. a IV-a Școala medie nr. 15 București

Desen de OPREA IOANA cl. a V-a Școala de 7 ani nr. 17 Timișoara

De la prietenii sovietici

„Motanul încălțat" și „Iepurilă cel vesel" dansează în fața copiilor care au venit să petreacă la serbarea Pomului de iarnă din Sala Coloanelor a Casei Sindicatelor din Moscova.

Patrula pionierească veghează

Maric s-a uitat pe furiș în toate părțile, s-a orientat, cum se spune, pe teren. Milițianul, care dirija circulația, stătea cu spatele spre el: deci, strada putea fi traversată repede, fără să fii observat. Băiatul a luat-o la fugă, dar în momentul acela a apărut, ca din pămînt un automobil; era cît p-aci să-l calce. S-a auzit un fluierat și imediat s-au apropiat de Maric Valeric Galchin și Nelea Hrapcova, elevi de la Școala nr. 3. Maric îi cunoștea bine și nu avea deci nici un motiv să se teamă. Dar...

— Lăsați-vă de glume. Dați-mi voie acum să plec, spuse Maric, încercînd să-și elibereze brațul de care era ținut.

Elevii însă nu glumeau. Abia acum Maric a observat că prietenii care l-au reținut aveau în mînă cîte un baston vărgat, ca acela al milițienilor, care dirijează circulația.

— Erai să nimerești sub mașină — îi spuse Valeric. Nelea, notează-i numele: Maric Nulman, Școala nr. 2, clasa a V-a. Vom comunica chiar astăzi detașamentului cele întîmplate.

...În vara aceasta, a venit în tabăra orășenească a Școlii nr. 11, plutonierul de miliție — tov. Osovleac. El a vorbit copiilor despre regulile de circulație, iar apoi a întrebat:

— Care dintre voi vrea să ajute miliția, pentru ca regulile de circulație și curățenia să fie respectate?

Toți elevii și-au oferit serviciile. Acum, în fiecare duminică, pe străzile centrale ale orașului Chișinău ies 150 de școlari care poartă pancarte: „La noi în Chișinău străzile sînt curate" și care împart trecătorilor foi volante cu regulile de circulație.

Cei care obișnuiesc să mai arunce pe străzi hîrtii, mucuri de țigări sau alte lucruri, sînt obligați de pionieri să le ridice și să le pună la coș.

Mulți pionieri au primit dreptul să dirijeze cîte o jumătate de oră sau chiar o oră circulația la intersecții de străzi.

S. VOLODIN
Orașul Chișinău
R. S. S. Moldovenească.

„Maestru al sportului" la 13 ani

Nina Nikiforova — elevă în cl. a V-a a Școlii medii din orașul Iahroma, în vîrstă de 13 ani, a primit de curînd titlul de „Maestru al Sportului" din U.R.S.S. la gimnastică acrobatică. În cadrul întrecerilor unionale de acrobație, ea a ocupat locul II, îndeplinind toate normele pentru un maestru al sportului.

Nina, cel mai tînăr maestru al sportului, este o elevă foarte bună. Ea e sîrguincioasă și își face lecțiile cu multă atenție.

SPORT

Patinaj artistic și hokei

O veste bună pentru copiii și pionierii bucureșteni pasionați ai frumoaselor sporturi de iarnă, patinaj artistic și hokei pe gheață! De curînd, am stat de vorbă cu tovarășul Ion Craioveanu, de la U.C.F.S., secția patinaj. Dînsul ne-a dat două vești care sper să vă bucure și pe voi.

— Am auzit că în curînd se va deschide în

Capitală un patinoar artificial unde se vor preda lecții de patinaj artistic și hokei pe gheață. E adevărat? l-am întrebat pe tovarășul Craioveanu.

— Foarte adevărat, adică mai exact, este vorba ca între 20 ianuarie și 20 martie, să se deschidă pe stadionul 23 August (intrarea prin Bulevardul Muncii) un centru de patinaj artistic și hokei pe gheață pentru copii. Cercurile vor fi conduse de antrenori și instructori. Astfel, la patinaj artistic, antrenori vor fi Eisenbeiser Alfred și Voiuțchi Alexe, ajutați de instructorii Konnert Trude și Olga Bodnărescu. La hokei, antrenor va fi Ion Petrovici, iar instructori — Marinescu Florea și Pascu Sergiu.

— Există cumva vreun criteriu de selecționare a doritorilor, sau totul va decurge pe bază de înscriere?

— Evident, nu toți cei ce se înscriu pot deveni membri ai acestui centru — pe care, de altfel, vrem să-l continuăm în vară cu exerciții de pregătire fizică generală și specială, iar iarna din nou exerciții pe patinoarul artificial. Lucrurile vor decurge în felul următor: pînă la data de 17 ianuarie — înscrieri. Între 18 și 19 ianuarie, se va ține un mic examen de selecționare, cu cei înscriși, pe centrul de antrenament nr. 2 din București. Cei cu adevărat dotați vor fi înscriși definitiv și vor deveni membrii ai acestui cerc.

— Vîrstele copiilor au vreo importanță în aceste cercuri?

— Firește. La patinaj artistic se pot înscrie și participa copiii între 6 și 10 ani, iar la hokei, copiii între 14 și 16 ani.

— Fără îndoială că alegerea și hotărîrea aceasta a U.C.F.S. are și un scop pe care v-am ruga să-l împărtășiți și cititorilor gazetei noastre.

— Cu plăcere. De altfel nici nu-i greu de ghicit, fiind unul singur: pregătirea și specializarea timpurie a cadrelor tinere, capabile să dezvolte mai departe patinajul artistic și hokeiul romînesc.

N. SCHIBINSKI

ȘTIAȚI CĂ...

...Spania este patria luptelor cu taurii sau a „corridas"-ului, cum i se mai spune? Începînd însă cu anul 1956, numărul spectatorilor spanioli, care vin la jocurile de fotbal, a depășit pentru prima oară cu mult numărul celor care asistă la tradiționalele lupte cu taurii. Fotbalul a învins deci pe corridas chiar la el acasă.

...jucătorii de șah, cînd dispută partide în cadrul unui campionat, își notează mutările pe o fișă de control? Lucrul acesta le răpește de multe ori un timp prețios. Dar cehoslovacul J. K. Simunek, de profesie tehnician și, un mare amator de șah, a reușit să construiască un aparat ingenios care a venit în ajutorul șahiștilor. Este vorba de o tablă de șah, care notează automat mutările, prin simpla fixare a piesei pe locul respectiv. După terminarea partidei, mutările se găsesc înregistrate pe o coală de hîrtie așezată în dispozitivul de sub tabla de joc.

...tenisul, considerat de unii ca joc tipic englezesc, este ca origine și denumire străin britanicilor? Istoriograful francez Robert de Fichard, în lucrarea sa „Originea, istoricul și regulile tenisului", scrisă în anul 1893, a demonstrat că tenisul provine din vechiul joc francez „Jeu de paume", practicat mult la Paris în secolul al XVII-lea. Fichard a arătat că jucătorii francezi, la lansarea primei mingi, se adresau adversarului spunînd „tenez" (ține!) De aici a provenit denumirea tenisului. Englezii au adus acest joc mai tîrziu pe insulele lor și, deformînd cuvîntul „tenez", au început să-l numească tenis.

De la sanie la... SO.H_2

(Urmare din pag. a III-a)

FUMEAZA TOVARAȘE PROFESOR!

Extraordinar! Contuniari Mihai l-a văzut fumînd. Și unde credeți: în clasă! Ba, ceva mai mult, chiar lîngă catedră. La un pas de profesor!

— Fumează, tovarășe profesor! a strigat el desperat.

Profesorul însă i-a răspuns calm:

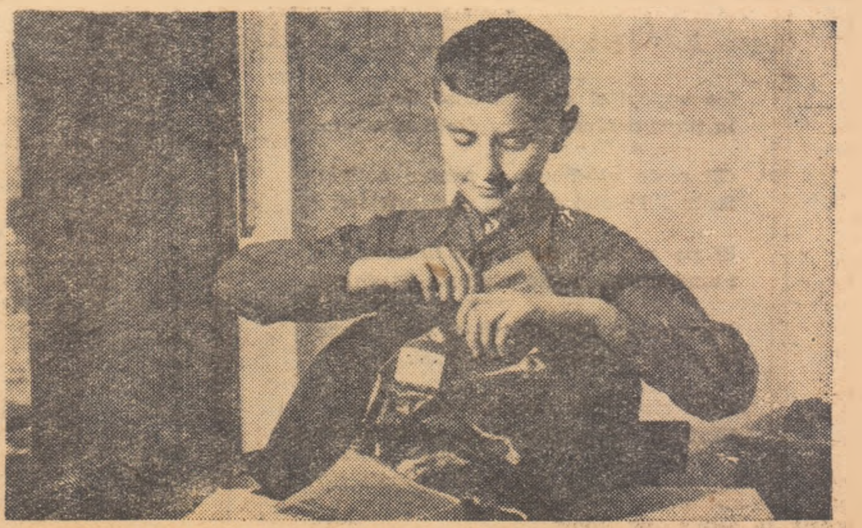
— Lasă-l să fumeze. Așa-i el!...

Și într-adevăr, pînă la urmă, s-a convins și Mihai că... acidul azotic, așa-i el de felul lui, fumează; adică scoate fum. De-aia s-a și speriat. Parcă voi, sau eu, n-am fi făcut la fel? Iei dopul de la o sticlă și imediat iese fum. Sigur, te sperii. Dar v-am spus, Contuniari s-a lămurit pînă la urmă despre ce-i vorba. Ba, să vedeți scamatorie că l-a făcut pe bietul acid să fumeze... maron. Adică l-a turnat peste niște cupru, într-o eprubetă.

Pe urmă, profesorul a mai adăugat unele explicații și... lecția nouă a luat sfîrșit. De altfel, clopoțelul ne-a și strigat afară, la aer.

SFÎRȘIT

Uite, cam asta e tot ceea ce am avut a vă spune despre amicii din tr-a VII-a A. de la „M. Basarab". Poate că altădată, am să vă povestesc și despre unul dintre ei, unul mai focos, Wallenștein îi zice lui. Dar asta, altădată...

PRIMA ZI DUPĂ VACANȚĂ...

Cu sania

ELENA DRAGOŞ

Tablou de iarnă

Ninge des cu flori şi stele,
Cu mărgele şi dantele.
Totul e frumos acum,
Totul. Însă peste drum
Plînge-un pici bălan şi mic,
Nu-i un lucru de nimic;
Tu, pe-aici eşti trecător,
Nu pleca nepăsător;
Mîngiie-l şi ai răbdare,
O să-ţi spună el ce-l doare.
Cu un zimbet, o povaţă,
Cheamă-i liniştea pe faţă.

Nu-i un lucru de nimic
Cînd un ţinc pe stradă plînge
Singur, necăjit şi mic.

Dragostea mamei

Ţi-au crescut copiii şi-au plecat
de-acasă,
Fiecare şi-a găsit un drum.
Ai putea să te-odihneşti acum,
Nu mai vine nimenea la masă.

N-ai ce să mai speli ori să cîrpeşti,
Dar te scoli şi astăzi tot devreme.
Vrăbiuţe, sure, la fereşti,
Zgribulite, prind să mi te cheme.

Le hrăneşti cum ţincii ţi-i hrăneai odată
Şi cu duicşie rîzi pe cînd se ceartă.
Inima ta, mamă, oare niciodată,
N-o să obosească dragoste să-mpartă?

DOI PRIETENI

S-a veştejit şi cea din urmă floare.
În parc a nins. E cea dintîi ninsoare.

Cit e de albă neaua printre cetini!
Surîd... Pe-aici trecură doi prieteni.

Ei pe zăpadă numele-şi lăsară,
I-am mai văzut pe cînd se depărtară.

Aş vrea să fug, să fug şi să le spun
Să fie tot mereu prieteni buni.

Ca-n ziua asta limpede de iarnă,
Cînd primii fulgi porniră să se cearnă.

George Negrea

Intîmplări dintr-o zi

Într-o dimineaţă îl zăresc pe Tudorel la poartă. Avea o veveriţă vie, pe care o legase de labe ca să nu-l zgirie cu ghearele.

— O vezi? mi-a zis vesel. Am prins-o în scorbura nucului cocoşat de lingă vale. De cînd o urmăresc eu!...

— Frumoasă, îi spusei. Dar ce-ai să faci cu ea?

— Ai să vezi. Şi Tudorel, făcindu-mi cu ochiul, o zbughi în curte la el.

*

Să tot fi fost ora 12 cînd Tudorel îşi făcu din nou apariţia. Ţinea în mînă o vîrtelniţă. Veveriţa alerga înnebunită, iar vîrtelniţa se învîrtea ca roata unui tren accelerat.

— Îţi place, nene Fănică? mă întrebă Tudorel mîndru.

— Îmi p'ace. Bună idee...Dacă aş prinde o veveriţă vie, mi-aş făuri şi eu o vîrtelniţă întocmai ca asta.

Tudorel tresări, ducîndu-şi mîna la ceafă şi scărpinîndu-se.

— Trebuie să plec la şcoală, făcu el cu o mutră acră. Şi dădu să plece. Rămase pe loc însă şi mă rugă:

— Nene Fănică, las la mata'e veveriţa pînă mă întorc de la şcoală.

*

Pînă la şcoală, Tudorel a mers într-o fugă. Îi era teamă să nu întîrzie. Copiii tocmai intrau în clasă.

— Ce-avem prima oră? întrebă el pe Petrică, colegul său de bancă.

— Matematică!

Tudorel încremeni. Îşi aduse aminte că trebuia să rezolve trei probleme şi el nici nu se uitase la ele măcar. Uitase.

— Ce-i cu tine, Tudorel, de-ai îngă'benit aşa? îl întrebă Petrică.

— Mi-e rău, mă doare capul groaznic.

Intră profesorul. Tudorel duse mîna la frunte şi începu să geamă. Colegii din jur se alarmară. Ba unul dintre ei se şi ridică să-i spună profesorului.

— Te doare rău? îl întrebă îngrijorat profesorul.

— Da, scînci Tudorel.

— Du-te acasă şi stai liniştit... o să-ţi treacă. Părinţii unde-ţi sînt?

— Tata e la fabrică şi mămica e dusă la tîrg.

— Bine, du-te acasă!

Tudorel îşi luă servieta şi împleticindu-se, cu mîna la frunte, ieşi. Scăpase şi din încurcătura asta. Cei de la şcoală însă rămăseseră îngrijoraţi, mai ales

profesorul. Ştiind că părinţii lui Tudorel nu sînt acasă ca să-l poată îngriji, îşi scoase stiloul din buzunar şi scrise pe o coală de hîrtie:

„Tovarăşe doctor, vă rog să mergeţi de urgenţă la familia Fieraru. Un copil bolnav. Profesor I. Dumitrescu".

Împături coala şi o dădu lui Petrică, s-o ducă la destinaţie. Se întîmplă însă că trimisul să nu-l găsească pe doctor acasă şi nici la spitalul comunal. Biletul ajunse în mîinile unei îngrijitoare. Văzind semnătura profesorului, îngrijitoarea nu mai stătu pe gînduri. Ridică receptorul...

— Alo, alo, Fabrica de ciment? Anunţaţi de urgenţă pe mecanicul Fieraru că are un caz grav de boală în familie...

Vestea a ajuns repede la tatăl lui Tudorel. Speriat, bietul om a lăsat lucrul şi a dat fuga la postul de prim-ajutor al întreprinderii.

— Vă rog, tovarăşi, pregătiţi salvarea mai de grabă. Soţia sau copilul sînt grav bolnavi... Nu ştiu precis care dintre ei doi...

Doctorul înţelese pe loc durerea omului. De aceea nici nu-l mai lăsă să termine ce avea de spus. Apucă trusa de care se servea în cazuri urgente şi porni în fugă spre maşină.

*

Ajuns acasă, Tudorel veni la mine să-şi ia veveriţa.

— Sînt învoit pentru azi, spuse el vesel.

Dacă am auzit aşa, l-am lăsat. Băiatul şi-a luat vîrtelniţa în care mai alerga veveriţa înnebunită şi obosită, şi-a plecat acasă. Ce-o mai fi făcut acolo, nu ştiu. Dar, cînd am văzut maşina salvării la poartă, am sărit ca ars. Am alergat îngrozit. Din salvare coborî tatăl lui Tudorel, doctorul şi sora; aveau feţele îngrijorate. Din cîţiva paşi, tatăl fu în casă.

— Ce e? Ce s-a întîmplat? întrebă omul speriat, adresindu-se lui Tudorel, care şedea în mijlocul camerei cu ochii plini de lacrimi.

— A murit, făcu Tudorel scîncind.

Tatăl căzu pe pat, lovit de durere.

— Unde e mortul, băiatule? întrebă doctorul care tocmai intrase în casă.

— Uite-l aici! Şi Tudorel arătă ţinînd de coadă veveriţa ce murise între timp.

— ???!!!

* * *

Ce-a urmat, nu e nevoie să vă mai spun. Cred însă că Tudorel s-a lecuit de minciuni pentru toată viaţa.

CITIŢI

Aventurile lui Cepelică

Cepelică, noul prieten despre care vă povesteşte cartea scriitorului italian Gianni Rodari, nu este, aşa cum puteţi crede, un copil poznaş ca voi. Adică este un copil, dar descinde dintr-una din cele mai onorabile familii de ceapă, familie în care cuvîntul cel mai greu îl are Cepeloi. Acesta poartă de grijă ca odraslele sale, Cepelică, Ceapă-Verde, Cepeluţă şi Cepuşoară să ajungă oameni cumsecade. Ţinutul în care locuiau era guvernat de prinţul Lămîie, înconjurat de cete războinice de Lămîi şi Lămîiaşi. Lămîie făcea zile fripte paşnicilor locuitori ai domeniilor sale. Meşterul Dovleac, Moş Strugure.

Doamna Cîrtiţa, Profesorul Pară, minunata familie de miriapozi. Trebuie să ştiţi că Miriapodul-tată a avut mult de furcă cu fiii săi Mii de Picioare şi Mii de Lăbuţe, ale căror sute şi mii de încălţări trebuiau reparate la Meşterul Strugure.

Dar, cum bătrînul Cepeloi a fost aruncat în beciurile castelului de Lămîie şi cum cavalerul Pătlăgică, aliat în slujba conteselor Cireşiamare, a interzis lui Moş Dovleac să-şi întindă ciolanele în căsuţa construită cu atîta trudă, între prietenii noştri de pe o parte şi Pătlăgică şi cetele de Lămîiaşi pe de alta, s-a iscat o luptă formidabilă.

Prietenii lui Cepelică şi Cepelică însuşi sînt arestaţi. După o serie de peripeţii aceştia reuşesc să se elibereze.

Contesele se decid să apeleze la serviciile marelui detectiv Morcovely şi ale iscusitului său cîine Adulmici. Aceştia... nu, nu vă mai spun nimic, mai ales că mister Morcovely ar putea prinde de veste destăinuirile me'e şi s-ar putea să am neplăceri, fiindcă nu te poţi pune niciodată cu un detectiv de asemenea stofă i ...Ori cu un cîine ca Adulmici.

Dacă veţi deschide minunata carte a lui Gianni Rodari, veţi cunoaşte singuri urmarea altor peripeţii şi în mintea voastră îl veţi aşeza pe Cepelică alături de alţi mari prieteni ai copilăriei Păcală, Ţăndărică, Pinocchio, Münchausen, Til Buhoglindă sau Guliver.

TOMA GHEORGHIU

Rezumatul capitolelor precedente

Brotăcel, un copil rătăcit în junglă, e înfiat de o familie de lupi, care-l cresc și-l apără de tigrul Shere-Khan. Ajutat de ursul Ballo și de pantera Baghera, Brotăcel începe să învețe obiceiurile și graiurile felurite lor viețuitoare. Maimuțele îl răpesc pe Brotăcel și îl ascund în groapa cu cobre. Îndrumați de vulturul Kil, Ballo, Baghera și Kaa îl găsesc pe copil și o luptă grozavă se încinge cu maimuțele. Copilul e salvat. El află că în martie se pregătește înlăturarea lui Akela și prinderea lui Brotăcel de către tigrul Shere-Khan. Pentru a lupta împotriva lor, Brotăcel se înarmează cu „floarea roșie" — focul.

RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI"

IMAGINI DE PASCAL

Curaj de pionier

Vîntul batea din spre apus și o ploaie măruntă biciuia usturător urechile. Nori groși, negrii, se ridicau anevoie din cele patru părți și se intindeau ca o rîmă molatecă.

Laciu Vasile își prinse calul și-i potrivi căpăstrul în cap. Animalul ciuli urechile și necheză ușor.

— Vine furtună, căluțule, îi vorbi Vasile. Să fugim spre casă cît mai avem timp...

Băiatul vru să încalece, dar tocmai atunci se iscă furtuna. Zărind

un adăpost sub crengile stufoase ale unui tufan, își trase murgul de căpăstru și se ascunse sub burta lui. Băiatul era ferit într-un fel sub burta calului. Aștepta ca ploaia să se mai liniștească ca să poată pleca. De așa ceva însă nu putea fi vorba. Furtuna urla ca o ursoaică înfuriată, gata să strivească totul în jur. Deodată, Vasile tresări.

— Copii! murmură el îngrozit... Băieți... Unde sînteți?

Puțin mai inainte, Vasile se întîlnise cu Andrei, Pavel și Păvăluș: niște puști dintr-a-ntîia, care mînau vacile spre casă. „Oare au avut timp să sosească?" se întrebă el. Măsurînd în gînd distanța, băiatul rămase pe gînduri.

— N-au ajuns, murgule, îi spuse calului, ca și cum acesta l-ar fi putut înțelege. Trebuie să fie în viroaga de pe firul văii.

Vasile auzi un vuiet puternic și-și aminti că viroaga este întotdeauna inundată după asemenea ploi. Un gînd fulgerător îl făcu să țîșnească de sub cal. Încăleca și o rupse la galop. Nu mai zărea nimic în juru-i în clipele acelea. La un moment dat însă băiatul simți că murgul și-a domolit mersul. Vasile îl lovi cu călcîiele și-l trase de frîu, degeaba însă. Murgul înainta tot mai greu. Băiatul deschise ochii, ferindu-i de ploaia care-i biciuia fața năprasnic și zări apa clipocind la burta calului.

— Há-hăăăă.. chiui el cît putu de tare.

Dar nu desprinse nici un răspuns. Doar valurile apei clocoteau înspumate, poruncindu-i parcă să se întoarcă. Băiatul rămase în cumpănă. Mai departe, primejdia îl pîndea la orice pas. Furtuna continua cu aceeași putere și apa creștea văzînd cu ochii.

— De nu m-ar lăsa calul, gîndi el. Dar dacă...

Vasile simți cum teama i se strecoară în suflet, făcîndu-l să dea înapoi. Vru să întoarcă calul, să fugă cît mai repede din fața primejdiei. O teamă grozavă îl cuprinse. Cîrmi în lături, dar... se opri. Înainte, parcă-i jucau aevea chipurile celor trei copii.

— Nu, murgule, nu pot să mă întorc. Hai înainte. Hai să-i găsim pe copii. M-auzi, murgule? Hai! Fii tare, drăguțule, fii... — se încuraja singur.

Calul porni. Poate și animalul se temea de furia valurilor, dar mergea înainte. Mergea orbecăind prin valuri, scăpînd cu picioarele cînd într-o groapă, cînd în alta. Vasile îl îmbărbăta ca pe un prieten.

— Nu te lăsa, murgule, încă puțin, hai...

Băiatul tresări. Cineva îl striga pe nume. Își ridică fața din coama calului și privi. Simți cum un fior rece îi trece prin tot corpul. Numai la un pas de el, două capete de copii pluteau deasupra apei ca doi nuferi. Dar al treilea?...

— Băieți, unde e Păvăluș? strigă Vasile, speriat.

Cel întrebat nu răspunse. Ținea în brațe pe Andrei care era aproape mort, cu mîinile încleștate de gîtul lui. Vasile înțelese. Sări de pe cal și-i ajută pe cei doi să se urce pe cal. Încălecă și el. Calul porni singur fără să-l mîne nimeni. Aproape de sat, Laciu Vasile, pionier de la Școala de 7 ani

din comuna Basarabi, regiunea Constanța, zări o ceată de oameni care înaintau călări prin apă.

Veneau să-i salveze.

★

Într-o zi, Vasile îl zări la poartă pe Pașca Andrei.

— Îți mulțumesc, Vasile; strașnic ai fost! spuse Pașca cu ochii scînteind. Murgul e-n grajd!?

— În grajd...

Pașca merse în grajd. Își lipi obrazul de copil pe botul moale și catifelat al calului.

— Măi murgule măi, cum să-ți mulțumesc? murmură băiatul.

Și cînd murgul necheză ușor, Pașca îi strecură două bucăți de zahăr.

AL. MIHU

Cu grijă...

atenție și adevărată pasiune, pionierii de la Școala de 7 ani din Stăniceni îngrijesc de animalele mici ale G.A.C. „Vasile Roaită".

Totul e să nu te descurajezi

Greu a fost la început. Greu este încă și acum. De cîte ori n-am vrut să mă las păgubașă, să nu mai fiu președintă de grupă, să nu mai fiu nimic. Și ce planuri frumoase aveam! Mă gîndeam ca grupa noastră să fie prima. Nu numai pe detașament, ci pe școală. Mi-am pus la punct carnetul de serviciu al grupei... Și a venit prima adunare. În ziua cînd am anunțat-o, s-a iscat o hărmălaie de să-ți astupi urechile.

— Nu stau!

— Am treabă!

— Mămica a luat bilete la film!

— Altădată!

„Altădată" ăsta s-a prelungit. Și totuși trebuia să mă sfătuiesc cu grupa, să știm măcar ce trebuie să facem pe viitor... Dar dacă nu voiau nici măcar să mă asculte! M-am adresat Smarandei Gheorghița, președinta detașamentului. Ea mi-a spus că trebuia să-i anunț mai dinainte pe pionieri, nu în ziua adunării. Am făcut atunci un grafic al adunărilor, pe care l-am afișat. Degeaba. Am ajuns ca eu, împreună cu Smaranda, să stăm „de pază" la ușă. Așa reușesc, cu chiu cu vai, să-i rețin la adunări... Și cu toate acestea Savu Gheorghe reușește să fugă. Nu știu cum, dar dispare.

„Nu e bine așa — m-am gîndit. În felul acesta o să ajung că n-o să mă mai poată suferi. De ce fug pionierii? Oare ei nu-și cunosc îndatoririle? Sau poate că nu-i interesează?"

Am recapitulat adunările făcute: sarcini și iar sarcini... Oare pe mine nu m-ar plictisi asemenea adunări?" Mărturisesc sincer că da.

Peste cîtva timp, am organizat o adunare... adică, de fapt, am fost împreună la o expoziție. Tot adunare s-a numit însă. În alta am făcut repetiție pentru o serbare.

Să spun că totul e în regulă acum? N-aș putea susține asta. Totuși se simte așa, o schimbare. Parcă totuși nu mai mi-e atît de greu să-i rețin la adunări. Poate că drumul pe care am apucat e cel bun. Cu „paza", cu de-a sila nu se poate face nimic. Pionierilor trebuie să le și placă activitatea grupei.

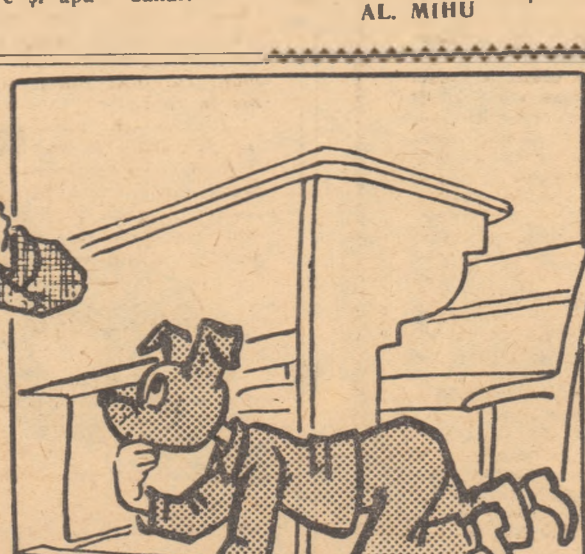
Nu știu ce am să fac mai departe. Sînt atîtea de rezolvat! Totul e însă să nu te descurajezi.

CRISTINA MÎRȚU
președinta grupei a II-a, detașamentul 2, Școala de 7 ani nr. 2 Cîmpulung-Mușcel

Încă de cînd am citit în gazetă despre Jocul inițiativelor, am început să ne pregătim în vederea participării noastre la acest joc. Astăzi am să vă povestesc o acțiune care a avut loc în școala noastră în ziua de 3 ianuarie. Este vorba de concursul „Cine știe cele mai multe și mai frumoase cîntece". La concurs au participat toate detașamentele din unitatea noastră. A fost o adevărată luptă între detașamente, deoarece fiecare s-a pregătit în taină. S-au cîntat multe, foarte multe cîntece pionierești: „Cravata roșie", „Cîntec pentru pionieri", „Cîntec vesel de tabără", „Cîntec de școală", „Azi e zi de sărbătoare"... Pînă la urmă titlul de detașament care cunoaște cele mai multe și mai frumoase cîntece a fost dat atît detașamentului 5, cît și detașamentului 6. În încheiere, vreau să vă spun că, din ziua concursului, în școala noastră se cîntă foarte mult. Amănunte vom da în scrisoarea pe care o vom trimite o dată cu povestirea celorlalte acțiuni organizate în cadrul Jocului inițiativelor.

ION LIMPIANU
președintele unit. de pionieri Vințul de Jos

Pionierul Rotaru Ștefan, de la Școala de 7 ani din comuna Cilnic, raionul Reșița, în orele de clasă se „transformă" în patruped și se mută din bancă-n bancă.

„Ajutor reciproc" da, dar nu așa cum îl înțeleg pionierii Dumitru T. Radu și Barbu Ion din cl. a VII a de la Școala de 7 ani din comuna Buzescu, raionul Alexandria.

Continentul ALBASTRU

...Marea Roșie, arhipelagul Dahlac. Aici a lucrat în anul 1953 o expediție științifică italiană, care și-a pus ca scop să cerceteze adîncurile Mării Roșii, socotită foarte periculoasă din cauza marelui număr de „pești-canibali" care-i populează apele. Membrii expediției, înarmați cu carabine pneumatice de o construcție specială, cu harpoane otrăvite și arme din care țîșnesc săgeți, s-au avîntat cu mult curaj în adîncurile mării, reușind să-i fotografieze și să-i filmeze minunata floră și faună. Au fost strînse colecții bogate de plante și animale, s-a studiat viața peștilor pînă la o adîncime de 40—50 de metri și au fost lămurite un mare număr de probleme hidrologice. Cercetările făcute au demonstrat că omul inspiră sub apă oarecare teamă „peștilor-canibali", dar că trebuie să fie totuși foarte atent în orice clipă

Folco Cvilici, membru al expediției științifice italiene, a scris o carte intitulată „Oceanul albastru", în care a descris cele văzute în Marea Roșie. Iată cîteva întîmplări trăite de Folco Cvilici

Zgomote în împărăția apelor

In drum spre Massaua, ne-am oprit lîngă recif ul de corali situat în apropierea insulei Dur-Gaam, din arhipelagul Dahlac.

La un moment dat am auzit cu toții niște zgomote ciudate care veneau de sub apă. Fluierături și scrîșnete parcă. Ce să fie? Cine a îndrăznit să tulbure liniștea abisurilor marine? Nici nu bănuiam că aceste zgomote vor fi prologul celei mai interesante întîmplări pe care am avut-o în Marea Roșie.

Peste o jumătate de oră marinarul de cart începu să strige: „Delfini! Sute de delfini enormi! Priviți! Priviți!..."

Ne-am repezit spre bord și am văzut în jurul vasului o mulțime de delfini care săreau din apă. Dar nu erau delfini obișnuiți, ci negri! Delfinii negri sînt de patru ori mai mari decît cei pe care îi cunoaștem, și fac parte din subîncrengătura balenelor cu dinți. Un exemplar din această specie poate atinge pînă la opt metri lungime și cîntărește uneori aproape două tone. Priveliștea neobișnuită ne-a îndemnat să coborîm imediat în apă. Marinarii se uitau la noi îngroziți, de parcă n-aveau să ne mai vadă niciodată. Căpitanul vasului a încercat să ne rețină, dar totul a fost în zadar. Ne-am pus măștile cu vizor, am fixat în spate baloanele cu oxigen, ne-am prins la picioare înnotătoarele în formă de labe de gîscă și, înarmați cu aparatul de fotografiat, am coborît repede scărița de fier a vasului, ale cărei ultime trepte se pierdeau sub valuri.

Sub apă, zgomotul ciudat era mai puternic. Cînd ne-am obișnuit cu întunericul, am observat sub noi niște umbre negre, care se apropiau tot mai mult. Erau delfinii negri. Ajungînd la o distanță de cîțiva metri, coloșii ne-au observat și s-au întors brusc. Atunci apa a început să clocotească în jur; parcă se dezlănțuise un uragan și un vîrtej ne trăgea în beznă. Am început să dăm desperați din mîini, ca să scăpăm, dar în cîteva clipe totul s-a liniștit. Zărindu-ne delfinii negri se întorseseră brusc, lovind cu cozile lor apa și formase astfel curentul care ne izbise și care făcuse vîrtejurile. Ne-am ridicat la suprafață și am observat că delfinii se depărtau. Zgomotele sinistre se auzeau tot mai încet. Ne-am dat atunci seama că aceste mamifere marine de proporții considerabile produc anumite zgomote caracteristice.

Capitolul cu delfinii negri l-am socotit încheiat și am urcat pe vas pentru a ne împărtăși impresiile în urma acestei întîlniri puțin obișnuite. Deodată însă am auzit strigîndu-se: Se întorc! Se întorc!

Parada mării

Delfinii negri se apropiau iarăși de vasul nostru. Cele ce vedeam ni se păreau rodul unei halucinații sau o ilustrație la un mit antic:

Opt coloși veneau spre noi într-o aliniere perfectă și săreau din apă în același timp, după fiecare 50 de metri. Corpul lor se arcuia în timpul săriturii și un jet de apă țîșnea din spatele lor

Am coborît repede în apă. La un moment dat, coloșii au făcut cale întoarsă, dar peste cîteva secunde au pornit din nou spre vas, în aceeași aliniere perfectă, ca o adevărată escadră în manevră. Cînd au ajuns aproape ne-am afundat la o adîncime apreciabilă și am așteptat să vedem ce o să se întîmple. Delfinii negri au apărut deasupra noastră pe neașteptate. Ei executaseră săritura obșnuită și coborau acum ca niște torpile, vertical, spre fund, sfredelind apa cu capetele lor enorme. Stăteam înmărmuriți, în așteptarea deznodămîntului. Dar delfinii se vede că ne-au observat și ne-au ocolit. Au trecut foarte aproape de noi, făcînd un zgomot asurzitor, asemănător cu cel al tobelor cînd sînt gata să plesnească din cauza bătăilor

Au trecut cîteva clipe și zgomotele din împărăția apelor au început să se depărteze, pînă nu s-au mai auzit deloc. Cînd am urcat pe vas, la orizont nu se mai zărea nimeni. Liniștea se așternuse pe întinderile nesfîrșite ale apei. Nici n-ai fi zis că numai cu cîteva clipe înainte avusese loc o adevărată paradă a unor reprezentanți de frunte ai faunei marine.

Traducere în l. romînă

I. FETOV

RADIO GLOB

● Hotărîrea U.R.S.S. de a întrece în multe domenii producția Statelor Unite, a început a fi înfăptuită. De pe acum, Uniunea Sovietică a întrecut producția Statelor Unite ale Americii la cartofi, lînă, sfeclă de zahăr. Recolta medie de bumbac în U.R.S.S. este cu 40% mai mare decît în S.U.A.

Nu va trece mult și succesele poporului sovietic vor lăsa în urmă pe cele americane și în alte ramuri ale producției de larg consum.

● In Uniunea Sovietică se studiază construirea unor avioane cu viteză de mai multe ori superioară vitezii sunetului. Astfel de avioane, zburînd la mare înălțime, vor fi de fapt sateliți artificiali, care se vor putea întoarce la baza de pornire.

● Ca în orice țară capitalistă și în Anglia viața copiilor este foarte grea. Ca să-și cîștige existența, ei trebuie să îndeplinească de mici tot felul de munci peste puterile lor. In schimb salariul ce li se plătește este mai mic decît al oamenilor maturi. Pentru acest motiv, moșierii și proprietarii de firme folosesc copiii în agricultură, în munci care cer un deosebit efort fizic. Din cauza oboselii și a bolilor, anul trecut 28 de copii sub 15 ani au murit în timp ce lucrau pe pămînturile fermelor. Cu toate că această situație le este cunoscută autoritățile n-au luat încă nici o măsură.

● Din cauza marilor cheltuieli ce se fac pentru sporirea forței armate și pentru fabricarea armamentului în Statele Unite ale Americii, viața devine din ce în ce mai grea. După datele oficiale recunoscute de însăși presa imperialistă, cifrele și faptele care dovedesc aceasta, n-au nevoie de nici un comentariu. Numai în Canada la sfîrșitul anului 1957 numărul total al șomerilor a ajuns la 292.000, crescînd de două ori față de anul 1956.

CU ACESTEA NOI NE MÎNDRIM

„INTILNIRI CU ROMÎNI"

Anul trecut, ziarista T. V. Matveeva, redactorul șef al gazetei „Pionierscaia Pravda" — a vizitat țara noastră cu un grup de gazetari sovietici. Intorcîndu-se în patrie, ea și-a așternut impresiile despre țara noastră într-o carte intitulată „Intîlniri cu romîni" care nu de mult a văzut lumina tiparului.

De la un capăt la celălalt, cartea este străbătută de un puternic sentiment de dragoste pentru poporul nostru, care cu propriile mîini își făurește o viață liberă.

Frumusețea munților noștri, cu văile bogate și dealurile însorite, acoperite cu vii, Dunărea, cu oglinda albastră a apelor, i-au lăsat lui T. V. Matveeva o impresie puternică.

Călătorind prin țară, autoarea remarcă hărnicia și talentul poporului nostru. „Acolo unde a domnit Malaxa, este intitulat un capitol în care T. V. Matveeva zugrăvește viața muncitorilor de la uzinele care azi poartă numele „23 August". „Muncitorii sînt stăpînii producției — remarcă T. V. Matveeva, pentru ei este întreaga uzină, pentru ei sînt cele două biblioteci spațioase, clubul sportiv, cartierele întregi de locuințe..."

Autoarea a vizitat de asemenea și uzinele „Steagul Roșu", din Orașul Stalin. Vorbind despre tineretul muncitor de aci, iată cum descrie ea școala de pe lîngă uzină:

„Cînd intri în clădirea mare a școlii, nu-ți vine să crezi că aici trăiesc și învață 1.200 de băieți. Coridoarele, clasele dormitoarele, strălucesc de curățenie și lumină. Peste tot flori multe. Iată o clasă de automecanică. Pe lîngă bănci, se află mașini, motoare, diferite mecanisme, iar pe pereți — tot felul de scheme, schițe. Aici, în aceste clase, învață schimbul de mîine al clasei muncitoare". Așa cum era și firesc pentru un ziarist care lucrează la o gazetă pentru copii — multe pagini ale cărții au fost închinate vieții copiilor. Copiii care învață în școlile noastre, copiii de la Palatul pionierilor, de pe stadioane, năvălesc vesel în paginile cărții lui Matveeva.

Dar zugrăvind viața tinerei noastre Republici, autoarea își îndreaptă gîndurile spre trecut, cînd de toate frumusețile și bogățiile țării se bucurau doar o mînă de oameni, stăpînii. Și atunci T. V. Matveeva povestește despre Ana Apostolescu, o femeie muncitoare, din Cartierul Ciurel, de lîngă București.

Nici frumusețea portului nostru, sau pitorescul unor obiceiuri, de pildă cel legat de mărțișor, nu-i scapă autoarei.

Cartea lui T. V. Matveeva, care povestește cu atîta dragoste despre țara noastră, este o frîntură din prietenia care ne-o poartă marele popor sovietic.

B. CARAGIALE

Jocurile și cîntecele noastre

Delegația culturală a R.P.R., care a vizitat India, a lăsat o puternică impresie. In mod deosebit, au plăcut dansurile și cîntecele prezentate de artiștii romîni. Iată părerea unui gazetar indian, cuprinsă într-o corespondență trimisă la noi în țară:

„Frumusețea, varietatea, grația și expresivitatea dansurilor și cîntecelor populare oferite de artiștii romîni, vor rămîne multă vreme în amintirea oamenilor din țara noastră. Spectacolele artiștilor romîni au fost cu adevărat printre cele mai reușite pe care am avut prilejul să le vizionăm în ultimii ani".

Țăndărică peste hotare

Cairo, Alexandria, Port Said. Iată cele trei orașe în care dă spectacole ansamblul de marionete al teatrului de păpuși Țăndărică. Ansamblul, format din șaisprezece persoane este condus de directoarea artistică Margareta Niculescu — laureată a Premiului de Stat. Din știrile sosite pînă acum în țară, aflăm că cele trei spectacole (Povestea porcului, Galoșul fermecat și spectacolul pentru adulți Umor pe sfori) au avut mult succes. Mai aflăm, cu deosebită bucurie, că în urma succeselor avute, colectivul ansamblului de marionete a fost invitat să filmeze în studiourile egiptene.

CRISTACHE CIOLAC

Intr-o zi, pe front, în anul 1917, un ostaş cu hainele zdrenţuite privea cerul primăvăratic al Moldovei, cu sufletul năpădit de cîntece şi amintiri. Era unul dintre cei mai mari vrăjitori ai viorii — lăutarul Cristache Ciolac, care a părăsit scena şi cîntecul pentru a lupta împotriva duşmanilor ţării. Zărindu-l, poetul Radu D. Rosetti a scris pe un colţ de masă acest sonet, din care se desprinde silueta tremurătoare a marelui cîntăreţ.

„Te-am revăzut în haina ostăşească .
Drag cîntăreţ al doinelor străbune,
Artistule păgîn din vremuri bune,
Tu, ce făceai o lume să iubească !
Mi-a revenit în gînd dulcea minune
A serilor de viaţă nebunească,
Şi ciocîrlia ta dumnezeiască
Pe-arcuşul fermecat ce-atîtea spune.

Azi nu mai cînţi. Vioara ţi-e furată,
Dar porţi cu tine, tot ispititoare,
În braţ şi-n suflet, patima curată.
Ca mîine-n strălucita sărbătoare
Vei zice iar romanţa-nflăcărată —
Şi marşul biruinţii viitoare".

Puţin mai tîrziu, în timp ce executa o romanţă, braţul lui Ciolac a încremenit pe vioară, arcuşul i s-a desprins dintre degete şi cîntecul s-a risipit în văzduh, ducînd sub cerul ţării ultimele scîntei ale geniului său.

Era iubit nespus de către oamenii simpli, chemat pretutindeni şi răsplătit. El vorbea puţin, avea o fire limpede şi cînd îşi pleca obrazul peste lemnul viorii, sufletul lui se contopea cu melodia. Din strunele lăutei ţîşneau parcă stoluri de ciocîrlii, scîntei aurii şi murmur de ape.

Cu prilejul expoziţiei din Paris, deschisă în 1889, Ciolac a participat alături de ceilalţi şefi de orchestră aflaţi în „oraşul-lumină" la executarea unui marş festiv de deschidere. Dintre cei prezenţi în faţa pupitrelor cu note, singurul care nu ştia să tălmăcească sunetele scrise era Ciolac al nostru. El a deprins melodia după ureche la repetiţii. In timpul executării imnului, a executat fără greşeală cîntecul, cu ochii îndreptaţi spre miile de participanţi din sală. Deodată însă, un scurt circuit a făcut ca luminile să se stingă şi melodia să înceteze. Muzicienii au lăsat jos arcuşurile, în aşteptarea luminii, dar, spre surprinderea sălii, o singură vioară a continuat să se audă în întuneric, un singur om cînta, fără nici o greşeală, şi sala îl aplauda uluită, izbucnind în final în aplauze îndelungate, care răsplăteau priceperea marelui şi sfiosului Ciolac.

Amintirea lui stăruie şi azi în Bucureştiul lui drag, în inimile noastre şi asupra mormîntului simplu din cimitirul Pătrunjel, zăpada iernii, lumina verii ori frunzele toamnei se aştern ocrotitoare, reînviind imaginea marelui cîntăreţ, expresie a geniului poporului romîn...

GHEORGHE TOMOZEI

Ştiţi care este cel mai mare număr din trei cifre?

Răspunsul, cum pare normal, ar fi numărul 999.

Dar nu aţi ghicit. Cel mai mare număr din trei cifre este $9^{9^{9}}$ adică a noua putere a puterii a noua a lui 9.

Şi în adevăr, dacă ne uităm pe o tablă de logaritmi, vom găsi un număr de... 369.693.100 cifre. Ca să-l scriem, ne-ar trebui 33 de volume a cîte 800 de pagini, şi fiecare pagină cîte 14.000 cifre. Acest număr ar fi mai mare decît al tuturor atomilor din Univers.

Nu găsiţi, dragi pionieri, că e un adevăr enorm? Cine nu crede, poate încerca să le... numere.

Peştii aud ?

Asigurîndu-se o absolută imobilitate într-un acvarium (un vas cu peşti vii) şi aşezîndu-l într-un loc complet lipsit de zgomote, peştii sînt de o linişte pe care ţi-o transmit pe nesimţite şi ţie ca spectator.

O şuierătură puternică transmisă brusc printr-un tub acustic, un pocnet de pistol sau de puşcă, dangăt de clopot puternic (trebuie însă ca aceste zgomote să nu fie însoţite de o zguduire mecanică), nu tulbură cu nimic liniştea acestor „cavaleri ai sîngelui rece".

Dacă însă transmitem prin tubul acustic sunetul unui fluier se produce 260 vibraţii pe secundă, peştii se neliniştesc şi brusc încep să se urmărească unii pe alţii, iar la un moment dat se strîng toţi cu botul în jos şi fluturînd uşor din coadă în colţul vasului.

Această experienţă ne-a dat un răspuns la întrebarea de mai sus, dar ne-a pus oarecum şi în încurcătură: peştii aud oare cu adevărat sau fac numai pe... surzii?

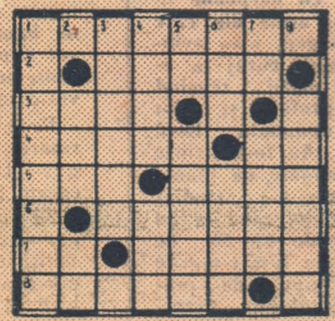
Le place florilor muzica?

Multe scene de spectacol sau audiţii muzicale sînt ornamentate de-a lungul rampei cu frumoase flori decorative puse în ghivece. Dar poate nu ştiţi cu toţii că, după lăsarea cortinei care marchează sfîrşitul spectacolului muzical, toate florile din ghivece sînt aplecate spre sală. Acest lucru dovedeşte că florile de orice fel, reacţionează la senzaţiile muzicale.

Trandafirii aşezaţi în faţa unui aparat producător de sunete muzicale, (patefon, radio, picup etc.) îmbobocesc mai repede. Muşcatele, după şase ore de muzică au florile întoarse spre stînga cu 90°, iar frunzele lor spre dreapta cu 45°. Să fie oare aceasta o dovadă că muşcatele, impresionate de melodia vreunui vals, să înceapă să danseze? Gladiolele, la sunetul fluierului sau naiului, se închid şi se deschid numai atunci cînd primesc melodia unui vals.

„Acest dans al florilor" ne face să ne întrebăm: se va afla oare genul muzical apreciat de flori, acum cînd ştim cu siguranţă că, într-un fel sau altul, florile iubesc muzica? Viitorul ne va spune, iar voi, compozitorilor, puneţi-vă pe lucru!

Jocuri

PUŢINĂ ISTORIE ...mai veche

ORIZONTAL.

1. — Revoluţionar chinez la sfîrşitul secolului al IX-lea. 2. Roman. 3. Vechi popor migrator. 4. Tăiat oblic — Pronume. 5. Cureluşă de meşină — Cneaz al Rusiei de la începutul secolului al XII-lea. 6. Locuitori din vechea Italie. 7. Gram — Alt popor migrator, care a urmat pecenegilor. 8. Unul din cele mai mari deşerturi din lume.

VERTICAL

1. Locul unei strălucite victorii a lui Wilhelm Cuceritorul. 2. E albastru şi nemărginit! — Soarele vechilor egipteni. 3. Reprezentant al culturii uzbece, filozof, istoric şi poet din secolul al XV-lea. 4. Feciori din Banat. — Măsura lui Vodă Cuza. 5. Cont — A învins pe turci la Ankara, luînd pe sultanul Baiazid prizonier (1402). 6. Cămaşă! — Primul navigator care a călătorit în jurul Africii. 7. Măsură de timp — ...şi de greutate; 8. Mare în Oceanul Pacific.

JOC LITERAR

Dăm mai jos un fragment de povestire. Căutaţi şi găsiţi greşelile — ele sînt în număr de 11.

— „Faceţivi-l singuri, răcni la ei Potroacă.

„Copiii se fîstici. Se gîndeau: Cum naiba să te împotriveşti lui Potroacă?"

Sandu însă i-i găsi leacul; strigă:

— Hei, copi, hai săi aşezăm de-a supra uşi o găleată cu apă!

Şi pe dată, cei patru copii se grăbi să aducă în găleată apă.

Unul spuse rîzînd, după ce aşezară găleata:

— Acu, i-a să-l vezi pe Năsturaş-Potroacă cum o să m-ai strige: "Ah, voi, blestemaţilor, o să m-i-o plătiţi!"

Trimiteţi textul corectat la redacţie.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piata „Scînteii" tel. 7.60.10; 7.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.